

bagelægge paa Hesteryggen, ridende paa mandfolkevis. Ankommen til Jakutsk gjorde hun sig først kendt med de fortvivlede Forhold, hvorunder de ulykkelige Spedalske her befandt sig, forbandede, som de var, til her paa et af Jordens koldeste Steder at henslæbe deres elendige Liv. Hun indsaa Nødvendigheden af at grunde en særlig Koloni for disse udstødte Stakler og gav sig straks i Lag med Opgaven. Efter kort Tids Forløb var der samlet 20,000 Rubler, og for denne Sum blev der i Jakutsk-Gebetet bygget Hospitaler for Spedalske.

Forrige Vinter var Kate Marsden atter i Petersborg og Moskov og dannede i begge Byer Foreninger til Bekæmpelse af Spedalskhed og for paa denne Maade at sikre de siberiske Hospitaler Midler til deres fremtidige Bestaaen. I samme Øjemed har hun ogsaa i sin Tid berejst andre evropæiske Storstæder.

Hun hører til Aarhundredets mest fremragende Kvinder paa sit menneskekærlige Omraade. Hun har leveret det bedste Bevis for, at sand, ægte Næstekærlighed udruster Mennesket med overmenneskelig Kraft, som den ogsaa hos hende har været i Stand til at overvinde baade den Afsky og Væmmelse, der uvilkaarligt ytrer sig ved Synet af Spedalske, og Frygten for at blive smittet af denne forfærdelige Sygdom. I Kraft af denne sin Menneskekærlighed er hun bleven den Barmhjertighedens Engel, der rækker selv den Elendigste en hjælpende Haand og siger ham et trøstende Ord.

Den internationale Kvindekongres.

K Chicago, 15. Maj.

En Skov af Damehatte, et Hav af Silke-Atlask og Fløjlsklæder — det var mit første, altovervældende Indtryk, da jeg i Morges betraadte Columbus-Hallens Galleri i det ved Michigan-Søen beliggende *Memorial Art Palace* for at bivaare den højtidelige Aabning af *Chicago-Verdenskongressen*. Ja, i Sandhed, i hele Verden eksisterer der ikke den Modevareforretning, som er i Stand til at fremvise et saa righoldigt, saa „velassorteret“ Lager af Damehatte og Sløjfer, som jeg i Dag ved Festen havde for Øje fra Galleriet. Der var de store Hatte og de smaa Hatte, Hatte uden og Hatte med Skygge, hel Skygge, bred Skygge, smal Skygge, halv Skygge foran, halv Skygge bag, derpaa alle tænkelige Kombinationer af tre Fjerdedels Skygge, opadbøjede Skygger, flade Skygger, blanke Hatte i Matrosform, Hatte af Silke, af Fløjel og af gennembrudte Stoffer, Hatte med Blomster, Hatte uden Blomster, Hatte med Sløjfer foran i Panden, Hatte med Sløjfer ved Halsen, Hatte med Sløjfer i Nakken. Og saa selve Sløjferne, ikke alene paa Hatte men ogsaa paa Kjolerne. Sløjfer foroven ved Halsen, Sløjfer paa Skuldrene, Sløjfer ved Albuerne, Sløjfer ved Haandleddet, Sløjfer ved Hofterne, foran, langt nedhængende, eller til venstre paa Siden paa samme Maade, eller ogsaa bag paa. Og naar Forsamlingen kom i Bevægelse, naar den applauderede, da saa man, lig de tusind smaa Skumbølger paa det let bevægede Hav, tusinde smaa fine Damehænder bølge rundt om i Luften, man kunde ligne Lyden fra disse med Vingeslagene af Dueskarerne paa

St. Markus-Pladsen i Venedig, saa dæmpet klang det, naar man sammenlignede det med Applausen i en mandlig Forsamling, der er saa stormende, at man gerne kunde tro, det var en Bastille, der faldt.

Uagtet der bag Tribunen stod Statuer af Homer, Aristoteles og Cicero, saa havde Forsamlingen dog en afgjort feminin Karakter. For hver ti Kvinder var der kun en Mand.

Det, jeg her saa, var egentlig to Forsamlinger trukken sammen til en. Efter Programmet skulde Kl. 10 i Columbus-Hallen finde en højtidelig Aabning Sted af den til Chicago-Verdensudstillingen knyttede Kongres-Departement, kaldt „*The World's Congress Auxiliary of the World's Columbian Exposition*“; og i Washingtonhallen i samme Bygning skulde saa Kl. 11 lige saa højtidelig aabnes den første af de paatænkte Verdenskongresser, den internationale Kvindekongres, kaldet „*World's Congress of Representative Women*“. Da man imidlertid ikke ventede noget talrigt Publikum til den førstnævnte udelukkende formelle Ceremoni, naar den blev afholdt for sig selv, saa forenedes i sidste Øjeblik begge i Columbushallen. Der havde man nu ganske vist større Publikum end man kunde tage imod. Columbushallen, der kunde rumme 3,500 Personer, var snart overfyldt, og det viste sig baade nødvendigt og praktisk midt under Højtideligheden at aabne i den ved Siden af beliggende Washingtonhal en Filial af Kvindekongressens Aabningshøjtidelighed; Salen, der var lige saa stor som Columbushallen, blev vel ikke helt, men dog to Trediedele fyldt. Jeg vil antage, der var ca. 5000 Kvinder til Stede. De herværende Blade paastod rigtignok, der var 9000.

Før Ceremonien begyndte, var Salen fyldt af en ejendommelig tusindstemmig Summen. Der blev lydløs Tavshed for et Øjeblik, da Verdenskongres-Bureauets Præsident, Hr. Charles C. Bonney, med et Slag af Hammeren erklærede Forsamlingen for aabnet; men i næste Øjeblik blev den saa pludselig afbrudt af Passiar optaget med fordoblet Iver. Ordet var nemlig givet til en Gejstlig, den velærværdige David Swing, der skulde indlede med en Bøn, og hver en Dame lyttede nu andægtig — ikke til Velærværdighedens salvelsestulde Ord, men til deres Naboerskes profane Bemærkninger. Bønnen synes i de amerikanske Forsamlinger at være et uundgaeligt Onde; men man vænner sig let til at overhøre den. Da Hr. Swing var færdig, saa svang Præsident Bonney sin Veltalenheds tveæggede Sværd, tveægget, fordi dette ved sin Kraft tilintetgjorde Fjenderne, som den ved sin Udholdenhed trættede Vennerne.

Midt i Hr. Bonneys Tale, der varede en hel Time, var der et Øjeblik, hvor der klang et oprigtigt ment Bifald gennem Salen, hvor alle blev opmærksomme. Dette Bifald galdt nu rigtignok ikke Taleren, men en Afbrydelse af denne. Denne kærkomne Afbrydelse kom fra Kvindeafdelingens og Kvindekongressens Præsidentinde, Mrs. Potter Palmer, der kommende fra en Rejse havde forsinket sig og saaledes sikret sig en effektiv Fremtræden. Der var ingen Tvivl om, at hun saaledes set jo var den interessanteste Fremtoning i denne Kvindeforsamling. En slank, ungdommelig — elastisk, elegant Skikkelse — i Midten af de Tredive — i en

grøn og heliotropfarvet Changeantdragt. Paa det fintskaarne, caméagtige, brunette Hoved, hvis Pikanteri forøgedes ved det tidligt graanedes Haar indsnøret i en lille moderne Hat — Sløjfe bagpaa —, med en Optræden og Bevægelser som en selvbevidst, noget ironisk — overlegen og dog velvillig Verdensdame i romansk eller rigtigere fransk Stil, lignede hun egentlig ikke saa ganske den store, alvorligere Tale, med hvilken hun den 1. Maj havde aabnet Kvindernes Bygning. Men godt saa hun ud, det var aldeles afgjort. Hvor meget denne amerikanske Frue, der efter et næppe toaarigt Organisationsarbejde er bleven saa berømt, har „Tilfældet“ at takke for, hvem kan vide det? Sikkert er det imidlertid, at hun havde det at takke for den Sensation, som hendes Indtræden i Dag vakte. Det er jo muligt, det var forud beregnet, at hun under Hr. Bonneys Tale faldt som en Forfriskning ned i Forsamlingen; men at netop i det Øjeblik, da denne Tale var endt, og Bonney forestillede for Forsamlingen Mrs. Palmer og til hende aftraadte Præsidentværdigheden, at i samme Nu Solen brød gennem Taagen og sendte sine første klare Straaler ned gennem Glastaget i Salen og formelig illuminerede denne, det var Tilfældet, om og et selvtillfreds Smil, der i det Øjeblik gled over Mrs. Palmers Træk syntes at antyde, at hun aldeles ikke var utilbøjelig til at skrive ogsaa denne Effekt paa sit Organisationstalents Regning.

Ligesom Mrs. Palmers Optræden faldt i Forsamlingens Smag, saaledes gjorde ogsaa den Tale, som hun holdt efter Hr. Bonney. Den var kort, varede kun fem Minutter. De andre Damer, som derefter fik Ordet, var Mrs. Charles Heurotin, Mrs. May Wright Sewell og Komtessen af Aberdeen, de fattede sig alle i Korthed. Det samme kan man sige om Digtet „*Columbia's Emblem*“, der blev fremsagt af Mrs. Albert Barnes. Komtessen blev især tiljublet Bifald. Hun er en noget overmoden, kraftig Fremtoning, der er kommen hertil fra Skotland for at ordne de Arbejder, som er sendt fra Kvinderne paa den grønne Ø og udstillet i en irsk Landsby paa *Midway Plaisance*. En mig ubekendt Dame, der sad bag ved mig og sagtens har kunnet se, jeg var en Fremmed, hviskede til mig: „Vi har ingen Dronning og ingen Grevinder. Men vi ærer ogsaa en Grevinde, naar hun er saa vakker en Kvinde, som Komtessen af Aberdeen.“

Enhver af de forestillede Damer begav sig efter at have endt deres Taler ind i Filialen i Washingtonhallen for der at gentage denne. Kl. 12 var hele Festligheden forbi, Damerne strømmede fra Salene ud i Forhallen, men det varede længe før de skiltes. Der var saa meget at tale sammen om, og man vilde dog ogsaa baade se og ses. Den overvejende Del var Amerikanerinder, specielt Chicagoerinder. Antallet af de udenlandske Damer blev opgivet til 300, deriblandt fra Tyskland blandt andre Fru Lina Morgenstern, fra Finland Frøken Meri Topelius, medens Danmark repræsenteredes af Fru Nico Beck-Meyer og Frøken Kirstine Frederiksen; der var Damer var Grækenland, fra England og Kanada, ja, selv fra Kap det gode Haab var sendt en Repræsentant. Der var for øvrigt ogsaa til Stede en Dame i graa Reformdragt, og en Negerinde, *Francis E. W. Harper*. Hvor